

Ystävänäpäivänä 2018

Ikuinen ystävä – kuin yllätyksenä syntynyt tähti

Ystävänäpäivän teemaksi valitsimme vähän erilaisen ystävyysuhteen: suhteen sijaisvanhemman ja sijoitetun lapsen välillä. Lapsen kasvaessa aikuiseksi vanhemman ja lapsen välinen suhde saa luottamuksessa myös ystävyyspiirteitä. Sijaisvanhemman ja lapsen välinen suhde ei synny biologisen yhteyden kautta, vaan se on kuin yllätyksenä syntynyt tähti. Sen syntykudelman saa alkunsa elämän paineiden alla. Ystävyys tähti loistaa ja näyttää suuntaa kohti omaa horisonttiamme ja unelmaamme. Ystävänäpäivän blogissamme sijaisvanhempi kertoo ystävyystään ja sitoutumisesta eläytyen sijoitetun lapsen elämäkartaan.

”Kuinka paljon mahtuu pieneen sydämeen?”

Sijoitetulla lapsella on ollut paljon menetyksiä elämässään ja he ovat joutuneet kaikki luopumaan syntymäperheestään. Usein heillä on myös ollut elämässään monta eri osoitetta, vanhin sijoitettu lapseni muutti luokseni 11-vuotiaana osoitteeseen, joka oli hänen 16:sta, lapsen sanoja lainatakseen hän muutti ensimmäiseen kotiinsa. Hän myös kävi kuudetta kouluaan ollessaan viidennellä luokalla.

Toiseksi vanhin lapsi muutti 14 -vuotiaana luokseni ja oli asunut noin 10:ssä osoitteessa ennen muuttoa perheeseeni. Hän oli kahdeksannella luokalla ja seitsemännessä koulussa.

Toiseksi nuorimmalla osoitteella oli kertynyt noin kahdeksan ja hän muutti luokseni 10-vuotiaana. Nuorin on säästynyt koulujen vaihdolta ja ensimmäinen koulun vaihto tapahtui vasta hänen muutettua perheeseen ollessaan viidennellä luokalla.

Kolmanneksi vanhin ja nuorin lapsista olivat kokeneet muutamia muuttoa ennen kuin muuttivat luokseni.

Harrastuksia, menetettyjä ystävyysuhteita, menetettyjä kerho- ja luokkatovereita, menneitä isäpuolia, vanhempien kavereita, opettajia, vanhoja naapureita jne. En viitsi edes laskea, niitä on yhteensä satoja ellei jopa tuhansia...

Neljälle sijoitetulle lapselle tarjoan kolmannen perheen... olen kolmas äitihahmo, biologisen ja vanhan sijaisäidin lisäksi. Niin ja saattoivat nämä neljä pitää myös laitoksessa asumisen aikana jotain hoitajaa äitihahmona ja koko yhteisöä perheenä.

Aina ei jaksa ymmärtää sitä pyristelyä ja testaamista olenko heidän elämässään jatkossakin vai hylkäänkö heidät. Siinä kohden on hyvä pysähtyä miettimään, mitä nämä lapset tarvitsevat ja mitä he pelkäävät. Pelko on alitajuntaista menettämisen pelkoa, irrallaan oloa, he tarvitsevat pysyvyyttä, jatkuvuutta, yhteenkuuluvuuden tunnetta, tunnetta olevansa tärkeä sellaisena kuin on! Tällä tiellä olen valmis auttamaan heitä kokemaan olonsa turvallisiksi ja tärkeiksi! Aikansa se ottaa mutta uskon että he eivät enää ensimmäisenä pelkää minun hylkäävän heitä.

Sijoitetut lapseni ovat kaikki kuin VOIKUKKIA, sitkeitä ja kasvavat missä vaan, kunhan saavat eväät elämään!

Ystävänäpäiväblogimme kirjoitti Piia. Piialla pitkä kokemus sijaisvanhemmuudesta. Lisäksi hän on Voikukkaryhmien ohjaaja. (kts. <https://www.voikukkia.fi/ammattilaiset/voikukkia-vertaistukiryhmat/>). Vuorovaikutuskeskus Pienet ihmeet kiittää näistä tärkeistä ajatuksista. Jos haluat vielä tarkemmin eläytyä sijoitettujen lasten elämysmaailmaan, suosittelimme tutustumaan Pesäpuu ry:n julkaisemaan esitykseen: Kuinka paljon mahtuu pieneen sydämeen. (<https://www.youtube.com/watch?v=2Gy8kMTrY18>)

Seuraava blogimme ilmestyy maaliskuussa. Blogissa julkistamme logomme syntytarinan.